

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֹד

❧ זֵהָר חֲדָשׁ בָּלֶק ❧

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פֶּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"ט - חלק ל'

קונטרס 870

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹדוּ בֵּיהּ מִן גְּלִיטָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

הן נודע ביהודה ובִּישְׂרָאֵל גְּדוֹל שְׁמוֹ שֶׁל כ"ק הַמַּאזֵּר הַגָּדוֹל הַמְּפָרָסם לשו"ת הגה"צ מוה"ר שְׁלום יְהוּדָה גָּרָאס שְׁלִיט"א אֲדַמוּ"ר מֵהַאֲלָמִין שְׁלִיט"א, וְכַאֲשֶׁר יַעֲיִדוּן עֲשָׂרוֹת חֲבוּרָיו הַמַּעֲיָדִים עַל מַעֲשֵׂה תַקְפּוֹ וּגְבוּרָתוֹ בַּתּוֹרָה, וְעַל פְּעֻלַּת צִדִּיק לַחַיִּים לְגִדֵּר פְּרָצֵי הַחוּמָה בְּכָרֶם בֵּית יִשְׂרָאֵל זֶה רַבּוֹת בְּשָׁנִים כֵּן יִרְבוּ, וְהִנֵּה זֶה עֵתָה יְהוּדָה יַעֲלֶה לְהַרְבּוֹת פְּעִלִּים בְּקֶרֶב הָעָם עַל דְּבַר לַמּוֹד סֶפֶר הַזֶּה, וְהַגְדִּיל לַעֲשׂוֹת בִּיסָדוֹ שְׁעוּרִים רַבִּים בְּסֶפֶר הַזֶּה בְּכִמָּה עָרִים, וְאַסֵּף אִישׁ טְהוֹר מִכָּל דְּבָרֵי רַבּוּתֵינוּ קִמָּאִי וּבִתְרָאִי הַמְּדַבְּרִים בְּסִגְלַת לַמּוֹד הַזֶּה וּקְרָאוּ בְּשֵׁם סֶפֶר 'אוֹר הַזֶּה', גַּם זָכָה לְהַהֲדִיר וּלְהַדְפִּיס מִחֻדָּשׁ סִפְרֵי הַזֶּה וְהַתְקוּנִים, וּלְמוֹתֵר לַעֲלוֹת בְּהַסְכָּמָה עַל גְּבֵרָא רַבָּא כְּגוֹן דָּא דְּאִיתְּמַחֵי גְבֵרָא וְיִהְלֻהוּ בְּשַׁעְרִים בְּכָל תְּפוצוֹת יִשְׂרָאֵל, גַּם מִן הַמוֹתֵר לְהַלֵּל וּלְשַׁבַּח הַדְּבַר הַטּוֹב שֶׁעָשָׂה בְּעַמּוּי בְּקֶרֶב נַפְשוֹת יִשְׂרָאֵל לַעֲסֹק הַקְדוּשׁ דְּלַמּוֹד סֶפֶר הַזֶּה, וּמִקְדַּמַּת דְּנָא מְצִינוּ לְרַבֵּנוּ הָאֲר"י ז"ל עֲצֻמוֹ בְּשַׁעַר רוּחַ הַקְדָּשׁ (דף י"ב) שֶׁאָמַר לְמַהֲרָא הַלּוֹי "שִׁילְמַד בְּזֶהָר דֶּרֶךְ בְּקִיאוֹת בְּלֶבֶד בְּלִי שְׁיַעֲמִיק בְּעִיּוֹן מ' או' נ' עָלִים בְּכָל יוֹם וְשִׁיקְרָא בְּסֶפֶר הַזֶּה פְּעָמִים רַבִּים", וּבְסֶפֶר שְׁבַחֵי הָאֲר"י (הַנֶּד"מ עֲמוּד נ"א) כָּתַב שֶׁנֶּתַן תַּקּוּן לְבַעַל תְּשׁוּבָה אַחַד לומר בְּכָל יוֹם עֲשֶׂרָה דָּפִים מִסֶּפֶר הַזֶּה הַלְשׁוֹן לְבַד בְּלִתִּי שׁוּם הַבְּנָה, וְהוּא הוּבָא בְּסֶפֶר שְׁבַחֵי הָאֲר"י דְּפּוֹס יֶשֶׁן שֶׁנֶּתַן תַּקּוּן לְבַעַל תְּשׁוּבָה אַחַד לְלַמּוֹד בְּכָל יוֹם ד' או' ה' דָּפִים, וְהַחִיד"א בְּשֵׁם הַגְּדוֹלִים (מַעֲרַכַת סְפָרִים עֶרֶךְ סֶפֶר הַבְּהִיר) הִבִּיא מִשְׁמִיָּה דְּרַבֵּנוּ הָאֲר"י שֶׁנֶּתַן תַּקּוּן לְבַעַל תְּשׁוּבָה לומר כָּל יוֹם ה' דָּפִים זֶה, וְכִיּוֹצֵא בּוֹ כָּתַב הַגֵּה"ק מִקְאֲמֶרְנָא בְּסֶפֶר נְתִיב מִצְוֹתֶיךָ (נְתִיב הַתּוֹרָה שְׁבִיל א' אוֹת ל"א), וְכָתַב שֵׁם שֶׁגַם הַגֵּה"ק מוֹרְנוּ הֶרֶב צְבִי הִירֵשׁ מִזִּידְטְשׁוּב נֶהַג כֵּן, וְכֵן מְצִינוּ לְהַגֵּה"ק מוֹרְנוּ הֶרֶב רַבִּי פִּנְחָס מִקְאֲרִיץ (אֲמָרִי פִּנְחָס הַנֶּמֶ"ח ח"א עֲמוּד רס"ד) שֶׁצָּרִיךְ לומר ב' או' ג' דָּפִין בְּכָל יוֹם, וְעַיֵן עוֹד הַמַּעֲשֵׂה הַנוֹרָא הַמוֹבָא בְּסֶפֶר כֵּן בֵּיתִי עַל אֲבוֹת, וְאֵין פֶּאן מְקוֹמוֹ לְהַאֲרִיךְ.

וְהַגַּם דְּבַהֲיוֹתוֹ קוֹרָא סֶפֶר הַזֶּה לֹא יַדַּע מֵאִי קָאָמַר, כְּבָר כָּתַב הֶרֶב חִיד"א בְּסֶפֶר מוֹרָה בְּאַצְבַּע אוֹת מ"ד "לַמּוֹד סֶפֶר הַזֶּה מְרוֹמֵם עַל כָּל לַמּוֹד בְּשֵׁם לֹא יַדַּע מֵאִי קָאָמַר, וְאַף שִׁיטְעָה בְּקִרְיָאָתוֹ הוּא תַקּוּן גְּדוֹל לְנִשְׁמָה". וְכֵן כָּתַב בְּסֶפֶרוֹ שֵׁם הַגְּדוֹלִים מַעֲרַכַת סְפָרִים שֵׁם, וְעוֹד בְּשׁו"ת חַיִּים שְׂאֵל

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר זוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוהר שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקבדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך כרחי נוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות ...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

חבל על כל רגע

ח"א סימן ע"ה סוף אות ב', ומקדמת דנא כָּבֵר כְּתֹב מַעֲיֵן זֶה מִהֶר"י צִמַּח בְּסִפְרוֹ לָחֶם מִן הַשָּׁמַיִם בְּסִדְרֵי הַלְמוּד דְּלִיל שְׂבוּעוֹת (דף ל"א ריש ע"ב), וְהֶרְמַח"ל בְּשִׁלְהִי קוֹנְטְרַס דֶּרֶךְ עֵץ חַיִּים, וְהַמְקֻדָּשׁ מֶלֶךְ בְּסִפְרוֹ כִּסֵּא מֶלֶךְ עַל הַתְּקוּנִים (תקון מ"ג אות ס') כִּי "לְמוֹד הַזֶּהֱרַ בְּגִירָסָא בְּעֻלְמָא בּוֹנָה עוֹלָמוֹת וְכָל שָׁכֵן אִם יִזְכֶּה לְלַמֵּד וּלְהִבִּין פְּרוּשׁ מֵאֲמַר אֶחָד יַעֲשֶׂה בּוֹ תִּקּוּן לְמַעַלְהָ בְּשַׁעֲהָ אַחַת שְׁלֹא יַעֲשֶׂה לְמוֹד הַפֶּשֶׁט שֶׁנָּה תַּמְיָמָה", וְעַיֵן עוֹד בְּסִפְרֵי זְכִירָה לְחַיִּים לְהַגְאֹן רַבֵּי חַיִּים פִּלְאָגִי ח"ב דף ע' ע"ד, ובשו"ת אַפְרָקְסֵתָא דְּעֻנְיָא סִימָן ע"ד.

אִיבָרָא, כָּבֵר הַעִיד הַגַּה"ק אֲדָמוֹ"ר הָאֲמָצְעִי זִיע"א בְּאַגְרֵת הַקִּדָּשׁ (נדפס בְּרִישׁ סִפְרֵי בִּאֻרֵּי הַזֶּהֱרַ לְהַגַּה"ק הַנִּי"ל) "שְׁמַעְתִּי מִפִּי קִדְשׁוֹ ז"ל [דְּהַגַּה"ק בְּעַל הַתִּנְיָא זִיע"א] לֹא פַעַם וּשְׁתַּיִם, שְׁכָל יָמָיו עָשָׂה קִבְעָה לְלַמֵּד הַזֶּהֱרַ הַקִּדְוֶשׁ בְּשַׁבָּת וְכו' בְּעֵינֵי גָדוֹל, וְכֵה אֲמַר דְּמָה שְׁאֲמַר בְּרַעֲיָא מִהִימָנָא בְּזֶהֱרַ פְּרָשֶׁת נִשְׂאָ דְּבִהָאֵי חֲבוּרָא דְּסִפְרֵי הַזֶּהֱרַ בִּיהִי יִפְקֹן מִן גְּלוּתָא כּו', הֵינִי בְּלַמֵּד בְּעֵינֵי גָדוֹל דְּוָקָא וְכו', בְּדִקְדוּקַּת הַלְשׁוֹן בְּכָל מִלָּה שֶׁיִּהְיֶה מְכֻּן עַל פִּי אֲמַתוֹת חֲכָמַת הַקְּבֵלָה". וְעַיֵן שָׁם שְׁהִרָאָה מְקוּרוֹ בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ הָאֲר"י בְּשַׁעֲרֵי רוּחַ הַקִּדָּשׁ (שם) שֶׁמָּה שְׁזָכָה לְהַשְׁגָּה יִתֵּר עַל כָּל בְּנֵי דוֹרוֹ "כִּי כְּמָה לִילּוֹת הִיָּה נִשְׁאָר בְּלִתִּי שְׁנָה עַל מֵאֲמַר אֶחָד שֶׁל סִפְרֵי הַזֶּהֱרַ, וְלִפְעָמִים שֶׁשָּׂה לִילּוֹת שֶׁל יָמֵי הַחוּל שֶׁבְּשָׁבוּעַ הִיָּה מִתְבּוֹדֵד וְיוֹשֵׁב עַל עֵינֵי מֵאֲמַר אֶחָד בְּזֶהֱרַ בְּלִבָּד, לֹא הִיָּה יִשְׁן כָּל הַלֵּילּוֹת הָהֵם". וְאַכֵּן יִרָא שְׁמַיִם יוֹצֵא יָדַי שְׁנֵיהֶם, מְזָה וְגַם מְזָה בֶּל יִנִּיחַ יָדוֹ, וְאַשְׁרֵי לוֹ וְאַשְׁרֵי חֶלְקוֹ בְּזֶה וּבִבְּא.

וְעַל כָּל אֵלֶּה וְעוֹד טוֹבָא יֵשׁ לוֹמַר כִּי כְּמָה גְּדוּלִים מַעֲשֵׂי כ"ק הַגַּה"צ מִהַאֲלָמִין שְׁלִיט"א אֲשֶׁר גְּדוֹל זְכוּתוֹ עַד מֵאֹד בְּזִכּוֹי הַרְבִּים, וְיֵהָא רַעֲנָא דְּתִירוּם רִישִׁיָּה אֲכֻלָּא כְּרַכָּא, וְיִזְכֶּה לְהַגְדִּיל תּוֹרָה וּלְהַאֲדִירָה כְּאוֹת וּנְפִשׁוֹ הַטְּהוֹרָה, וְיִאֲרִיךְ יָמִים עַל מַמְלַכְתּוֹ הוּא וּבְנָיו בְּקֶרֶב יִשְׂרָאֵל עַד כִּי מְלָאָה הָאָרֶץ דַּעָה אֶת ה' כְּמִים לַיִם מְכֻסִּים בְּבִיאת גּוֹאֵל צֶדֶק בְּמַהֲרָה דִּידָן, אָמֵן כֵּן יִהִי רָצוֹן.

וְהִנְנִי בְּזֶה דּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמוֹ וְשְׁלוֹם תּוֹרָתוֹ בְּאַהֲבָה רַבָּה:

הַק' יִצְחָק מֵאִיר מֵאֲרָגְנִשְׁטֵעֵר

(סִפְרֵי מֵאוֹרוֹת הַזֶּהֱרַ - אֲגָרוֹת הַזֶּהֱרַ - מִכְתֵּב ב')

שָׁמַע רַבִּי אֱלֶעָזָר וְהַחֲבֵרִים, וְקָמוּ אֵלָיו. וְרָאוּ אוֹתוֹ שֶׁהָיָה יוֹשֵׁב תַּחַת אוֹתוֹ הַעֵץ, וְהַחֲזִיקוּ בוֹ, וְנָטְלוּ אוֹתוֹ אֵלֵיהֶם. אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר: אֵל תִּפְסֹד צִדִּיק אֶמֶת, שְׁאִם אֵינֶךָ צִדִּיק שֶׁל אֶמֶת, לֹא יִרְחִישׁ לָךְ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גַם גְּדוֹל כְּמוֹ שֶׁעָשָׂה. וּבְקִרְאוֹתָהּ טַל אֶרֶנְקִי הַדִּינָרִים שֶׁלָּךְ, וְתִרְאֶה מַה שֶׁעָשָׂה הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בִּשְׁבִילְךָ.

הֲלָךְ עִמָּם, וְרָאָה אוֹתוֹ הַגּוֹי מַת, וְהִנָּחֵשׁ הָיָה עוֹשֶׂה בּוֹ נְקָמוֹת, וְהָיָה בְּרוּךְ עַל צִנְאוֹרוֹ כְּבִרְאוֹתָהּ. הִשְׁתַּטַּח אוֹתוֹ הַיְּהוּדִי בַּעֲפֹר, וְהוֹדָה וְשִׁבַּח אֶת רַבּוֹן הָעוֹלָם, וְקָם וְנָשַׁק יְדֵי רַבִּי אֱלֶעָזָר וְהַחֲבֵרִים. אָמַר לָהֶם: כָּעֵת יִדְעָתִי שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִרְחִישׁ גַּם זֶה בְּגִלְלָכֶם.

אָבִר רַבִּנּוּן, עַל הָאֵב וְהָאֵם הַזֵּקֵנִים שִׁישׁ לִי אֲנִי בּוֹכָה, וְעַל עֲנִי אֶחָד שֶׁנָּתַן לִי צָרוֹר זֶה. פָּתַח הָאֶרְנָק, וְהִרְאָה לָהֶם אֶת הַצָּרוֹר, וְכֵן הִרְאָה לָהֶם מִכָּה שֶׁעָשָׂה לוֹ אוֹתוֹ הַגּוֹי. הִתְפַּלֵּל עָלָיו רַבִּי אֱלֶעָזָר, וְנִרְפָּא.

כָּרְבוּ לְאוֹתוֹ הַגּוֹי כְּמוֹ מַקְדָּם, וְרָאוּ אוֹתוֹ הִנָּחֵשׁ שֶׁהָיָה עוֹשֶׂה בּוֹ נְקָמוֹת כְּבִרְאוֹתָהּ. אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר: נָחֵשׁ נָחֵשׁ, כָּל מַה שֶׁעָשִׂיתָ - נָאֶה עֲשִׂיתָ, וְעוֹד, שֶׁהֲרָאִיתָ כְּחָד וּגְבוּרָתְךָ בּוֹ וְעֲשִׂיתָ נְקָמוֹת רַבּוֹת, וְהָרִי רָאִינוּ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים, וְהֲרָאִיתָ כָּל מַה שֶׁעָשִׂיתָ. מִכָּאֵן וְהִלָּאָה לָךְ וְהִתְחַבֵּא בְּמַעְרַתְךָ, וּגְזַרְנִי עָלֶיךָ, שְׁלֹא תִזְיַק לְבָרְיָה בְּעוֹלָם. נִפְרַד אוֹתוֹ הִנָּחֵשׁ, וְכַפֵּף רָאשׁוֹ וְהִלָּךְ לוֹ.

אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר לְאוֹתוֹ הַיְּהוּדִי: טַל אֶת תַּכְשִׁיט שׁוֹנָאָךְ, שֶׁהָרִי כִּיס דִּינָרִים שֶׁל זֶהֱבָא לֹא אֶצְלוֹ, וְעוֹב לֹא אֶת בְּגָדָיו, וְאֵל תִּטַּל מִשְׁלוֹ כְּלוּם. וְלָךְ לֵאמֹר שְׁבִימָקוֹם פְּלוּנִי, וְתִמְצָא שְׁמֹתָה אֶשְׁתּוֹ. לָךְ אֵלָיו,

שָׁמַע רַבִּי אֱלֶעָזָר וְהַחֲבֵרִיא, וְקָמוּ לְגַבְיָהּ, חָמוּ יָתִיה דִּיהוּה יָתִיב תַּחוֹת הַהוּא אֵילָנָא. וְאַתְקִיפוּ בִּיה, וְנָטְלוּ יָתִיה לְגַבְיָהוֹן, אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר לֹא תִדְחַל זַכָּאָה קְשׁוּט, דָּאִי לֹא זַכָּאָה אָנְתָּ, לֹא יִרְחִישׁ לָךְ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גִיסָא רַבְרָבָא כְּמָה דְעֵבֵד. וּבִקְדָמִיתָא טוֹל אֶרְנָקִי דְּדִינָרִין דִּילָךְ, וְתַחֲמִי מַה דְעֵבֵד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגִינָךְ.

אֲזַל בְּהִדְיָהּ, וְחָמָא הַהוּא גּוֹי מַת, וְחוּיָא הַהוּא עֵבֵד בִּיה נּוֹקְמִין. וְהוּה פְּרִיךְ עַל קְדֻלוֹי כְּדִבְקָדְמִיתָא. אֲשֵׁתַּטַּח הַהוּא יוּדָאִי בַּעֲפָרָא, וְאוּדִי וְשִׁבַּח לְמֵאֲרִיָּה דְעֵלְמָא. וְקָם וּנְשַׁק יְדֵי דְרַבִּי אֱלֶעָזָר וְהַחֲבֵרִיא, אָמַר לוֹן, הִשְׁתָּא יִדְעָנָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶרְחִישׁ גִּיסָא דָּא בְּגִינִיכּוֹ.

אָבִר רַבִּנּוּן, עַל אָבָא וְאִמָּא סְבִין דָּאִית לִי בְּכִינָא, וְעַל חַד מִסְפִּינָא דִּיהֵב לִי צָרוּרָא דָּא. פָּתַח הָאֶרְנָקִי, וְאַחֲמִי לוֹן הַצָּרוּרָא, וְכֵן אֲחֲמִי לוֹן מַחָאָה, דְעֵבֵד לִיה הַהוּא גּוֹי. צָלִי עָלֶיהָ רַבִּי אֱלֶעָזָר, וְאִיתְסִי.

קָרִיבוּ לְגַבִּי הַהוּא גּוֹי כְּמִלְקָדְמִין, וְחָמוּ הַהוּא חוּיָא דִּיהוּה עֵבֵד בִּיה נּוֹקְמִין כְּדִבְקָדְמִיתָא. אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר, חוּיָא חוּיָא, כָּל מַה דְעֵבֵדְתָּ, יָאוּת עֵבֵדְתָּ. וְתוּ דְאַחֲמִית חִילָךְ וּגְבוּרָתְךָ בִּיה. וְעֵבֵדְתָּ נּוֹקְמִין סְגִיאִין. וְהָא חֲמִינֵן תַּלְת זְמָנִין, וְאַחֲמִית כָּל מַה דְעֵבֵדְתָּ. מִכָּאֵן וְהִלָּאָה, זִיל וְאַתְטַמַּר בְּמַעְרַתְךָ, וּגְזַרְנָא עָלֶיךָ, דִּלָּא תַנְזִיק לְבְרִייתָא בְּעֵלְמָא. אֲתַפְרֹשׁ הַהוּא חוּיָא, וְכַפִּיךָ רִישִׁיָּה, וְאֲזַל לִיה.

אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר לְהַהוּא יוּדָאִי, טוֹל עֲדָאָה דְשִׁנָּאָךְ, דְּהָא כִּיסָא דְּדִינָרִין (דף סו ע"א) וְדִהֲבָא אִית לִיה לְגַבְיָהּ. וְשִׁבּוּק לִיה מֵאֲנוּי,

ותן לו כִּס הַדִּינָרִים הַזֶּה, מִשּׁוּם שְׁלֹאוֹתוֹ הָאִישׁ יֵשׁ בֶּן אֶחָד, וְשָׁמוֹ שְׁמֵעוֹן, וְהָיָה הוֹלֵךְ עִם סְחוּרָה עַל הַיָּם, וְהָם בִּסְפִינָה, וּבְנוֹ שֶׁל הַגּוֹי הַזֶּה גָּנַב לוֹ אוֹתוֹ הַכִּס, וְנָתַן אוֹתוֹ לְאוֹתוֹ רָשָׁע. וְאָמַר לְאוֹתוֹ הַיְּהוּדִי, שְׁיַעֲלֵה כִּס זֶה לְבְנוֹ, שֶׁבְּקָרוֹב יָבֵא אֵלָיו, וְיִוְדָה לְקַדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהַחֲזִיר הָאֶבְדָּה לְבַעֲלֶיהָ. וְכֵן עָשָׂה. נִטַּל הַכִּס, וְהִשְׁתַּחֲוָה לִפְנֵי רַבִּי אֶלְעָזָר, וְנָשַׁק יָדָיו. תְּמָהוּ הַחֲבָרִים.

אָמַר רַבִּי אַבָּא: בְּכָל הַדֶּרֶךְ הוּא יֵשׁ תְּמִיּהָ בְּכָל מָה שֶׁרְאִינוּ בָּהּ, וְכַעַת הִיא תְּמִיּהָ עַל תְּמִיּהָ, מָה זֶה? אָמַר לוֹ: דְּבַר אֵינִי בְּסִימָן, וְלֹא בַּחֲכָמָה, אֲלֵא שְׂרוּחִי מִסְתַּפֵּל, וְאֲנִי רְאִיתִי כְּאֵלוֹ בְּעֵין רְאִיתִי. תְּמָהוּ כָּל הַחֲבָרִים. וְכֻלָּם הִלְכוּ, וְאוֹתוֹ הַיְּהוּדִי עִמָּהֶם, עַד שֶׁהִגִּיעוּ לְחִמְיוֹ. בֵּינוֹ שֶׁהִגִּיעוּ לָשֵׁם, מִצְאוּ אֶת חֲמִיו שֶׁהָיָה יוֹשֵׁב עַל גְּבִי מִטָּה וְעוֹסֵק בַּתּוֹרָה. בְּרוּךְ בְּרַכָּה רַבִּי אֶלְעָזָר, וּבְרַכּוֹ הַחֲבָרִים, וְהוּא שָׁמַח עִמָּם.

פֶּתַח וְאָמַר, (ירמיה יז) רָפְאֵנִי ה' וְאֶרְפָּא וְגו'. בֵּינוֹ שֶׁאָמַר רָפְאֵנִי, מָהוּ וְאֶרְפָּא? בֵּינוֹ שֶׁאָמַר הוֹשִׁיעֲנִי, מָהוּ וְאֹשְׁעָה? בֵּינוֹ שֶׁהֲרֹפָא מִרְפָּא, מִי הוּא שְׂכִיפָה? אֲרָא כָּל רְפוּאָה שֶׁבְּעוֹלָם בִּיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אָבֵל יֵשׁ מֵהֶם עַל יְדֵי שְׁלִיחַ, וְיֵשׁ מֵהֶם שְׁלֵא נִמְסְרוּ בִּיד שְׁלִיחַ. וְאוֹתָם שֶׁנִּמְסְרוּ בִּיד שְׁלִיחַ הֵם רְפוּאָה, אָבֵל לְפַעֲמִים חוֹזְרִים. אָבֵל אוֹתָם שֶׁהִקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִרְפָּא, אוֹתָהּ הַמִּתְחַלֶּה לֹא חוֹזֵר לְעוֹלָמִים, וְעַל זֶה רְפוּאָתוֹ הִיא רְפוּאָה, שְׂאִין בָּהּ מִתְחַלֶּה כָּלָל. וּמִשּׁוּם כֵּן, רָפְאֵנִי ה' וְאֶרְפָּא, וְדָא, בְּלִי קְטְרוּג כָּלָל. וְכַעַת, חֲבָרִים, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא

וְלֹא תִטּוֹל מְדִילִיָּה כְּלוּם. וְזִיל לְגַבִּי גִבְרָא דְדוּרָה פֶּלֶן, וְתִשְׁפַּח דְּמִיתַת אֲתַתִּיה, זִיל לְגַבִּיָּה, וְהֵב לִיה פִּסָּא דְּדִינָרִין דָּא, בְּגִין דִּתְהוּא גִבְרָא אִית לִיה בְּרָא חָדָא, וְשִׁמְעוֹן שְׁמִיָּה, וְהָיָה אֲזִיל בְּסַחְוֶרְתָּא עַל יָמָא, וְאִינוֹן בְּאַרְבָּא, וּבְרִיָּה דִּהְאִי גוֹי גָּנַב לִיה לְהַהוּא פִּסָּא, וְיֵהֵב לִיה לְהַהוּא רָשָׁע. וְאִימָא לְהַהוּא יוֹדָא, דִּיסְלֵק פִּסָּא דָּא לְבְרִיָּה, דְּלַעְגָּל יִיתִי לְגַבִּיָּה, וְיִוְדִי לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּאִתְּחַזֵּר אֲבִידְתָּא לְמֶאֱרִיָּה. וְכֵן עֲבִיד, נִטַּל פִּסָּא, וְאִסְגִּיד לְקַמִּיָּה דְּרַבִּי אֶלְעָזָר, וְנָשַׁק יְדָיו, תְּוֹהוּ חֲבָרִיָּא.

אָמַר רַבִּי אַבָּא, בְּכָל אֲרֻחָא דָּא, אִית תְּוֹהוּ, בְּכָל מָה דִּתְחִמִּינָן בָּהּ, וְהִשְׁתַּא אִיהוּ תְּוֹהָא עַל תְּוֹהָא. מָהוּ דִּין. אָמַר לִיה, מְלָה דָּא לֹא בְּסִימָנָא אִיהוּ, וְלֹא בַּחֲכָמָתָא, אֲלֵא רוּחָא דִּילִי אִסְתַּפֵּל, וְאִנָּא חֲמִינָא, כְּאֵלוֹ בְּעֵינָא חֲמִינָא. תְּוֹהוּ פִּלְהוּ חֲבָרִיָּא. וְאֲזִלוּ פִּלְהוּ, וְהַהוּא יוֹדָא בְּהִדְיָהּ. עַד דְּמָטוּ לְגַבִּי חֲמוּי. בֵּינוֹ דְּמָטוּ תַּפְּן, אֲשֶׁכְּחוּהוּ לְחֲמוּי דִּהְוִי יְתִיב עַל גְּבִי עֲרִסוּי וְלַעֲזִי בְּאוֹרִיָּתָא, בְּרִיךְ בְּרַכְתָּא רַבִּי אֶלְעָזָר, וּבְרִיכוּ חֲבָרִיָּא, וְאִיהוּ חֲדִי בְּהִדְיָהּ.

פֶּתַח וְאָמַר, (ירמיה יז) רָפְאֵנִי ה' וְאֶרְפָּא וכו', בֵּינוֹ דְּאָמַר רָפְאֵנִי, מָהוּ וְאֶרְפָּא. בֵּינוֹ דְּאָמַר הוֹשִׁיעֲנִי, מָהוּ וְאֹשְׁעָה. בֵּינוֹ דְּאִסְיָא מְסִי, מָאן הוּא דְּמַחִי.

אֲרָא כָּל אֲסוּוֹתָא דְּעִלְמָא, בִּידָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אָבֵל אִית מְנַהוֹן, עַל יְדָא דְּשְׁלִיחָא. וְאִית מְנַהוֹן, דְּלֹא אֲתַמְסְרוּ בִּידָא דְּשְׁלִיחָא. וְאִינוֹן דְּאֲתַמְסְרוּ בִּידָא דְּשְׁלִיחָא, אֲסוּוֹתָא אִינוֹן, אָבֵל לְזַמְנָא מְתַהֲדִרִין. אָבֵל אִינוֹן דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְסִי, הַהוּא מְרַעָא לֹא אֲתַהֲדֵר לְעִלְמִין. וְעַל דָּא, אֲסוּוֹתָא דִּילִיָּה, אִיהִי אֲסוּוֹתָא, דְּלִית בָּהּ מְרַעָא

נתן לי רפואה, ועשק לי וערב לי.
ספרו לו כל אותו המעשה. תמה
ובכה ושמח. ואמר: חברים,
נדרתי שאלף אליו ואתחבר עמו,
ונודה ונשבח לרבון העולם.
שמח עמם.

אמרו לו: במה היית מתעסק?
אמר להם: הייתי מתעסק
בפרשת בלק, וראיתי שחכמתו
היתה חזקה יותר מחכמתו של
בלעם. חכמת בלעם פעם אחת -
וחכמת בלק בכל זמן. אבל כל
המפתחות היו בידי בלעם, משום
שהוא היה משלים בפה. בלק
היה יודע לעשות בשפתיו, ולא
ידע להשלים בפה.

פתח ואמר, (שמו) ואתה אל תירא
עבדי יעקב כו'. הפסוק הזה
פרשוהו. אבל אל תירא עבדי
יעקב - מהקשפים של בלעם. ואל
תחת - מהקסמים של בלק.

בא וראה איך היו שניהם זה עם
זה בעצה רעה כנגד ישראל. אמר
בלעם: יעקב היה בבית לכן אבי
אבא, ונחש נחשים כנגדו, ויכל
לו. אני אסדר נחשים כנגדו. אמר
בלק: ואני אסדר קסמים לשם
שנקרא ישראל.

בשעה ההיא יצאה רוח אחת
מצדו של יוסף מתוך ענפי
האילן, ונשבה באותם נחשים
ובטלה אותם. והינו שאמר יוסף,
(בראשית מד) כי נחש נחש איש
אשר כמני. מה זה איש אשר
כמני? בשבילי יש איש שיבטל
הנחשים לבניכם. בשבילי הוא
למעלה, והינו איש אשר כמני.
כמוני יש איש למעלה, יצא
(שמוציא) רוח אחרת מתוך העץ
שלמטה, ונשב באותו הקסם
ובטל אותו.

אשר כמוני. פמוני אית איש לעילא, נפק (דאפי) רוחא אחרא, מגו אילנא
דלתתא, ונשיב בההוא קסם, ובטיל ליה.

כלל. ובגין כך, רפאני ה' וארפא, ודאי, בלא
קטרוגא כלל. והשתא חבריאי, קודשא ברין
הוא יחייב לי אסוותא, ועשק לי וערב לי.
סחו ליה כל ההוא עובדא, תווה, ובכה וחדדי.
ואמר, חבריאי, נדרנא, דאיהו לגביה,
ואתחבר בהדיה, ונודה ונשבח למארי עלמא.
חדי בהדיהו.

אמרו ליה, במאי הוית מתעסק. אמר לון,
הוינא משתדל בפרשת בלק, וחמינא,
דחכמתא דיליה, הוה תקיף ויתיר מחכמתא
דבלעם. חכמתא דבלעם רגעא חדא, חכמתא
דבלק בכל זמנא. אבל מפתחון דכלהו, בידוי
דבלעם הוו. בגין דאיהו הוה אשלים בפומא.
בלק הוה ידע למעפד חרשו, ולא ידע
לאשלמא בפומא.

פתח ואמר, (שם מו כח) ואתה אל תירא עבדי יעקב
וכו'. האי קרא אוקמוה. אבל אל תירא
עבדי יעקב, מחרשי דבלעם. ואל תחת,
מקסמוי דבלק.

הא חזי, היאך הוו תרווייהו דא בדא בעיטא
בישא לקביל ישראל. אמר בלעם, יעקב
בביתא דלכן אבי אבא הוה, ונחש נחשין
לקבליה, ויכל ליה. אנא אסדר נחשין
לקבליה. אמר בלק, ואנא אסדר קוסמין
לשמא דאיקרי ישראל.

בההיא שעתא, נפק רוחא חדא מסטרא
דיוסף, מגו ענפי אילנא, ונשיב
באינון נחשין, ובטיל לון. והינו דאמר יוסף,
(בראשית מד טו) כי נחש נחש איש אשר כמוני.
מאי איש אשר כמוני. בגיני אית איש דנחשים
יבטל לבניכו. בגיני איהו לעילא, והינו איש
אשר כמוני. פמוני אית איש לעילא, נפק (דאפי) רוחא אחרא, מגו אילנא
דלתתא, ונשיב בההוא קסם, ובטיל ליה.

וְהִינֵנוּ (משלי טו) קָסָם עַל שְׁפָתַי מְלֶךְ.
מִי הַמֶּלֶךְ? זֶה הַעֵץ שֶׁלְמִטָּה. אֲנִי
הַשֵּׁיב בִּלְעָם וְאָמַר, (במדבר כג) כִּי
לֹא נִחַשׁ בִּינְעָקָב וְלֹא קָסָם
בְּיִשְׂרָאֵל. וְשִׁנְיָהֶם הָיוּ מִשְׁנֵי
הַצִּדִּדִּים הֵלֵל.

כִּי אַתָּה אֲנִי, לֹא הָיוּ יָמִים מִיּוֹם
שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם שֶׁהַצִּטְרוֹן לְהִיּוֹת
כֶּף הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם יִשְׂרָאֵל,
כְּאוֹתוֹ הַזְמַן שֶׁרָצָה בִלְעָם לְכַלּוֹת
אֶת שׁוֹנְאֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעוֹלָם. וְעַל
זֶה אָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: בִּלְעָם
רָצָה לְהַשְׁמִיד־כֶּם מִן הָעוֹלָם, אָבִל
אֲנִי לֹא אֶעֱשֶׂה כֵּךְ, אֲלֵא (יִרְמְיָה מו)
כִּי אֶעֱשֶׂה כָלֵה בְּכָל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר
הִדְחַתִּידָּךְ שָׁמָּה וְאַתָּה לֹא אֶעֱשֶׂה
כָּלֵה.

שְׂאֵלֹו יִבְאוּ כָל עַמֵּי הָעוֹלָם, לֹא
יִכָּלִים לְהַשְׁמִיד־כֶּם מִן הָעוֹלָם.
כָּא לִבְנֵי בְּרָאשׁוֹנָה וְרָצָה לַעֲקֹר
אֶת יַעֲקֹב לְבִדּוֹ מִן הָעוֹלָם - כָּא
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהִגֵּן עָלָיו,
שְׁכָתוֹב (בראשית לא) הַשְׁמֵר לָךְ פֶּן
תִּדְבֹר עִם יַעֲקֹב מִטּוֹב עַד רָע. כָּא
פְּרַעַה וְרָצָה לְהַשְׁמִיד־כֶּם מִן הָעוֹלָם
- כָּא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהִגֵּן
עָלֵיהֶם, שְׁכָתוֹב (שמות א) וְכֹאֲשֶׁר
יַעֲנוּ אֹתוֹ וְגו'. כָּא הִמָּן וְרָצָה
לְהַשְׁמִיד־כֶּם מִן הָעוֹלָם - כָּא
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהַשֵּׁיב הַכֹּל
עַל רֹאשׁוֹ. וְכֵן בְּכָל דּוֹר וָדוֹר
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא תָּמִיד הִגֵּן עַל
יִשְׂרָאֵל.

וְיִשְׂרָאֵל אֲדוֹמִרִים, (איכה ג) חֲסִדֵּי ה'
כִּי לֹא תִמְנֶה. כִּי לֹא תִמּוּ הִנֵּה צָרִיךְ
לְהִיּוֹת. אֲלֵא חֲסִדֵּי ה' בְּכָל דּוֹר
וָדוֹר הָיוּ בִּסְעָדָנוּ כִּי לֹא תִמְנֶה,
שְׁלֹא הִשְׁמַדְנוּ. מַה הַטָּעַם? מִשּׁוּם
שְׁלֹא נִמְנְעוּ רַחֲמֵינוּ מֵעַמָּנוּ,
שְׁכָתוֹב (שם) כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֵינוּ.

כָּא וְרָאָה מַה כָּתוּב בְּרָאשׁוֹנָה,
(במדבר כב) וַיִּשְׁלַח מַלְאָכִים אֵל
בִּלְעָם, וְאַחֲרַי כֶּף וַיִּלְכּוּ זִקְנֵי מֹואָב
וַיִּלְכּוּ מִדִּין, הִנֵּה לוֹ לֹמֵר וַיִּלְכּוּ

וְהִינֵנוּ (משלי טו) קָסָם עַל שְׁפָתַי מְלֶךְ. מֶאֶן מְלֶךְ,
דָּא אִילָנָא דְלִתְתָּא. כְּדִין אַתִּיב בִּלְעָם
וְאָמַר, כִּי לֹא נִחַשׁ בִּינְעָקָב וְלֹא קָסָם בְּיִשְׂרָאֵל.
וְתִרְוּיָהּ הוּא מִתְרִין סְטֵרִין אֵלִין.

כִּי אַתָּה אֲנִי. לֹא הוּא יוֹמִין מִן יוֹמָא דְאַתְבָּרִי
עֲלָמָא, דְאַצְטְרִיךְ הָכִי לְמַהוּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא בְּהִדְיָהּ דְיִשְׂרָאֵל, כְּהִהוּא זִימְנָא, דְבָעָא
בִלְעָם לְשִׁינְיָא לְשִׁנְאִיהוֹן דְיִשְׂרָאֵל מַעֲלָמָא.
וְעַל דָּא אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בִּלְעָם בָּעָא
לְשִׁינְיָא לְכוּ מַעֲלָמָא, אָבִל אֲנָא לֹא אֶעֱבִיד
הָכִי, אֲלֵא כִּי אֶעֱשֶׂה כָלֵה בְּכָל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר
הִדְחַתִּידָּךְ שָׁמָּה וְאַתָּה לֹא אֶעֱשֶׂה כָלֵה.

דְּאֵלֹו יִיתוֹן כָּל עַמִּין דְּעֲלָמָא, לֹא יִכָּלִין
לְשִׁינְיָא לְכוֹן מַעֲלָמָא. אַתָּא לִבְנֵי
בְּקִדְמִיתָא, וּבָעָא לְאַעֲקָרָא לִיה לְיַעֲקֹב
בְּלַחְדוּדֵי מַעֲלָמָא, אַתָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
וְאִגִּין עָלֵיהּ. דְּכַתִּיב, (בראשית לא כד) הַשְׁמֵר לָךְ פֶּן
תִּדְבֹר עִם יַעֲקֹב מִטּוֹב עַד רָע. אַתָּא פְּרַעַה,
וּבָעָא לְשִׁינְיָא לִוֵּן מַעֲלָמָא, אַתָּא קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא וְאִגִּין עָלֵיהוֹן, דְּכַתִּיב, (שמות א יב)
וְכֹאֲשֶׁר יַעֲנוּ אֹתוֹ וְגו'. אַתָּא הִמָּן וּבָעָא
לְשִׁינְיָא לִוֵּן מַעֲלָמָא, אַתָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
וְאַתִּיב כּוֹלָא עַל רִישִׁיָּהּ. וְכֵן בְּכָל דְּרָא וְדָרָא,
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִגִּין עָלֵיהוֹן דְיִשְׂרָאֵל תְּדִיר.
וְיִשְׂרָאֵל אֲדוֹמִרִי, (איכה ג כב) חֲסִדֵּי ה' כִּי לֹא תִמְנֶה.
כִּי לֹא תִמּוּ מִבְּעֵי לִיה. אֲלֵא חֲסִדֵּי
ה', בְּכָל דְּרָא וְדָרָא הוּא בִּסְעָדָן. כִּי לֹא תִמְנֶה,
דְּלֹא אֲשִׁתִּינְיָא. מֵאִי טַעְמָא, מִשּׁוּם דְּלֹא
אֲתִמְנְעוּ רַחֲמוּי מִינָן. דְּכַתִּיב, כִּי לֹא כָלוּ
רַחֲמֵינוּ.

הָא חֲזִי, מַה כָּתִיב בְּקִדְמִיתָא, וַיִּשְׁלַח מַלְאָכִים
אֵל בִּלְעָם. וַיִּלְכְּתוּ וַיִּלְכּוּ זִקְנֵי מֹואָב וַיִּלְכּוּ
מִדִּין, הִנֵּה לִיה לְמִימַר וַיִּלְכּוּ הַמַּלְאָכִים, מֵאִי

המלאכים, מה הטעם שנה הדבר
ממה שאמר בראשונה?

א"ל, אותו בלק הרשע היה חכם
בכל הדגות שלמעה, אותן
שקושרות קשרים לעשות בהן
כשפים וקסמים, וכל אותן דגות
יותר עליונות מהם, שבהן כופים
את הדגות התחתונות.

אמר לו, בכל פעם שאנו
מכשפים וקוסמים ומנחשים, יש
לנו דגות ומלאכים ידועים,
ונודעים למכשפים ולקוסמים,
אבל מכאן והלאה יש לה לעז
במקום אחר עליון.

כתב לו שמות אחרים באותן
דגות קדושות. וכך דרכי
הקוסמים והמכשפים, שיודעים
אותן דגות שאותו קסם שורה
בהם, ועושים כשפיהם,
ומשביעים אותן בדגות אחרות
עליונות מהם, ועושים מה
שעושים.

שלח לו כך: העם הזה, אין
הקשר שלהם כשאר עמי העולם,
אבל הקשר שלהם במקום אחר
עליון. נקשר מעל לכל הדגות.
כתב ושלח לו ההשתלשלות
והאבהות של שנים עשר
ניצוצות, שסובבים גלגלי
המרכבה של הפסא הקדוש,
ואמר לו: אם תסתכל באלו,
תסתכל באלו, משום שהשנים
עשר הללו נקשרים בשנים עשר
שבטים. ואם באלה תעשה
כשפים, בדיוקן שלהם למטה,
שהם שנים עשר שבטים ושנים
עשר דגלים פרושים, נוכל להם,
ונלחם בהם בקרב, ונעקר אותם
מן העולם.

והינו וישלח מלאכים, מלאכים
ודאי. וקסמים בידם -
השתלשלות של מלאכים
קדושים היו מביאים בידיהם.
והוא לא ידע שכל הדגות

טעמא קא שני מלה ממאי דקאמר בקדמיתא.
א"ל הווא רשע דבלק, חפים הוה בכל דרגין
דלעילא, אינון דקשרין קשרין, למעבד
בהו חרשין וקוסמין. וכל אינון דרגין עילאין
מינייהו, דבהו פפין לדרגין תתאין.

אמר ליה, בכל זמנא זאנן חרשין וקוסמין
ונחשין, אית לן דרגין ומלאכים ידיען,
ואשתמודען לגבי חרשין וקוסמין, אבל מכאן
ולהלאה, אית לה לעיינא באתר אחרא עילאה.
כתב ליה שמהן אחרנין, באינון דרגין
קדישין. והכי אורחיהו דקוסמין
וחרשין, ידיעי אינון דרגין דהווא קסם
שריאי בהו, ועבדין חרשייהו, ואומי להון
בדרגין אחרנין עילאין מינייהו, ועבדי מה
דעבדי.

שלח ליה הכי. עמא דא, לאו קשרא דילהון
כשאר עמין דעלמא, אבל קשרא דילהון
באתר אחרא עילאה, מתקשרא. לעילא מפל
דרגין.

כתב ושלח ליה, פיפוסא ופטרונא דתריסר
ניצוצין, דסחרן גלגלי רתיכא דכורסייא
קדישא, ואמר ליה, אי תסתפל בהני, בהני
תסתפל, בגין דהני תריסר מתקשרן בתריסר
שבטים. ואי בהני תעביד חרשין, בדיוקנא
דילהון לתתא, דאינון תריסר שבטים, ותריסר
דגלין פרישן, ניכול (דף סו ע"ב) לון, וניגח בהון
קרבא, ונעקר לון מעלמא.

והינו וישלח מלאכים, מלאכים ודאי.
וקסמים בידם, פיפוסים דמלאכין
קדישין, הוו אתיין בידיהו. ואיהו לא ידע,
דכל דרגין עילאין, בידי דקודשא בריך הוא
אינון. מה חשיב בלק. חשיב, דעמא דישראל
אתמסרי למלאכין, כשאר עמין דעלמא. ועל

דא פתב שמהן דאלין מלאכים תריסר, ושלח ליה, והיינו וישלח מלאכים.

אמר ליה תא חזי, כל דרגין דאינון מקשרן קשרין, לתברא עמא דא, מסטרא דצפון אינון. ומסטרא דצפון זמינין למנפל. שולטנו דחרשין דילן, מסטרא דצפון אינון. השתא ניכול לאגחא בהון קרבא, דהא תריסר אלין דאינון מתקשראן בהו, מסטרא דצפון שריין למימגי.

והוא"ל ומשמאלא שריין תוקפא דילהון, אתחלש ואתפר, בגין דכל תוקפא דילהון לההוא סטרא איהו. מהו, דכתיב, (מ"א כה) עומד על שני עשר בקר שלשה פונים צפונה. מצפון שארי לממגי. אמר, הא תוקפא דילן מצפון איהו, ואינון ארבעין חסר חד דרגין, תקיפין מפרזלא ונחשא. ותחתוטייהו לית לון חושבנא. ועל דא ניכול לאגחא בהון קרבא, ולאיתגרי בהו.

וקודשא בריך הוא לא עביד הכי, דלא שביק לון למלאכין, ולא לחילי שמייא, אלא לקודשא בריך הוא בלחודוי. וכל אלין רברבין ושולטנין, פלג על כל שאר עמין. וכד אתו ישראל, נטיל לון איהו בלחודוי, ואחסין לון בתוקפא דנופא דאילנא, ולא שביק לון בידא דמלאכין, ולא בידא דממנא ורברבין דעלמא. דכתיב, (דברים לב ח) בהנחל עליון גוים וגו'. ואלין תריסר תחומין מתתחמן בארבע סטרי עלמא, לבתר דבדר ענפין וטרפין, נטל לישראל ואחסין לון בתוקפא דנופא דאילנא. דכתיב, (שם ט) כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו.

העליונות הן בידי הקדוש ברוך הוא. מה חשב בלק? חשב שעם ישראל נמסרו למלאכים כשאר העמים של העולם, ועל כן פתב שמות של שנים עשר המלאכים הללו ושלח לו, והינו וישלח מלאכים.

אמר לו: בא וראה, כל הדרגות שקושרות קשרים לשבר את העם הזה, הן מצד הצפון, ומצד הצפון צתידות לפל. שלטון המכשפים שלנו הם מצד הצפון. עכשו נוכל להלחם בהם בקרב, שהרי שנים עשר הללו שהם קשורים בהם, מצד הצפון מתחילים להמנות.

והוא"ל ומשמאל מתחיל התקף שלהם, נחלש ונשבר, משום שכל תקפם הוא לאותו הצד. מהו? שכתוב (מ"א ט) עמד על שני עשר בקר שלשה פנים צפונה. מצפון מתחיל למנות. אמר, הנה התקף שלנו הוא מצפון, והם ארבעים חסר אחת דרגות, חזקים מברזל ונחשת. ותחמיהם אין להם חשבון, ועל כן נוכל לערף בהם קרב ולהתגרות בהם.

והקדוש ברוך הוא לא עשה כן, שלא השאיר אותם למלאכים ולא לצבאות השמים, אלא לקדוש ברוך הוא לבדו. וכל אלו הגדולים והשליטים חלק אותם על כל שאר העמים. וכשבאו ישראל נטל אותם הוא לבדו, והנחיל אותם בתקף נוף האילן, ולא השאיר אותם בידי המלאכים, ולא בידי ממנה וגדולי העולם, שכתוב (דברים לב) בהנחל עליון גוים וגו'. ואלו שנים עשר תחומים, מתחמים בארבעת צדדי העולם, אחר שפזר ענפים ועלים, נטל את ישראל והנחיל אותם בתקף נוף האילן, שכתוב (שם ט) כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופורקיא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וינתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וקראנו יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידי התקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזנו במהרה ביימנו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', בימים ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתי ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביצקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדר יחזנו ואין עמו אל נכר, יראו עיינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיוחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... ובימים שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיוחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לקמי וחמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלָּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְאַמִּירָן בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדִישָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשְׁוַעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאָלָה וְסִלִּיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחוּס וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֶהְלֹו לַחַזּוֹת בְּנוֹעָם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חֵיל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכַרָּה: שֶׁקֶר חֲחוֹן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּהְלֹוהּ בְּשַׁעְרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

-22'-22'-

על ידי שמירת שבת יתקיים מאמר לבי שמעון בן יוחאי

057-3141762 09:17:09 AM